

Nászúton

Ezen a képen én vagyok és a férjem, Bokor Ernő. A nászutunkon készült, Velencében, 1937-ben.

1935-ben, Budapesten ismerkedtem meg a férjemmel. Mentem a villamossal, és a villamosban valaki megkérdezte, hogy hol a Rákóczi út. Mikor leszálltam a Rákóczi úton, mondtam, hogy ez a Rákóczi út. És a férfi, aki kérdezte, mellém szegődött. És azt kérdezte tőlem, hogy merre van az EMKE Kávéház. Mondtam neki, hogy az utcán nem ismerkedem, menjen a rendőrhöz, és kérdezze

meg tőle. Azt mondta, hogy menjünk együtt a rendőrhöz. Mikor megtudtuk, hogy merre van az EMKE, megkérdezte, hogy nekem nagyon fontos-e odamenni, ahova én megyek. Mondtam, igen. Erre azt kérdezte tőlem -- akkor volt az ötórás tea divatban --, hogy hallottam-e a Rajkó zenekart, amelyik délután az EMKE-ben zenél, s nem mennék-e el vele meghallgatni. Megnéztem, nagyon elegánsan volt fölöltözve, elmentem az EMKE-be. Mi történhet délután öt órakor? Levetettem a kabátomat -- én is jól voltam fölöltözve, s elég vékony voltam. Ilyen magas sarkú cipőben persze, fekete szövetruha volt rajtam. Leültünk, és elővette az útlevelét, mert azt mondta, hogy én azt mondtam, hogy utcán nem ismerkedem, hát ő most be akar mutatkozni. Bokor Ernőnek hívták, és be volt írva, hogy gyáros. Jugoszláviában élt, Novi Sadon [lásd: Újvidék].

Hát borzasztóan imponált nekem. Akkor beszélgettünk, és fél hét körül mondtam, hogy nekem most el kell mennem, mert este bálba megyünk. Azt mondta, hogy másnap majd föl hív engem telefonon. Nagyon féltem a nagybácsimtól, és azt mondtam a házvezetőnőnek másnap, hogy a kávé, amit a nagybácsi minden ebéd után iszik, vigye be az úrszobába az ebédlőből, mert várok egy telefont. És a telefon tényleg megszólalt, és akkor találkoztam vele. Mondta, hogy másnap el kell utaznia, de itt van a testvére és az unokatestvére, és szeretné, ha őket megismerném. Elutazott, s én másnap megismerkedtem a testvérével és az unokatestvérével. Meg voltam lepve, szóval nem tudtam, hogy kik ezek és mik ezek, mert a húgának -- akkor volt divatos a csikóbunda -- az Elkán szűcsnél vett egy csikóbundát, Frank Irmánál -- aki a színésznőknek, Karády Katalinnak stb. csinálta a kalapjait -- kalapot, és megvett valami tíz pár cipőt. Aztán ők elutaztak, én hazautaztam. 1937 augusztusában megesküdtünk. Én huszonkét éves voltam, ő harminchét. A szüleim ellenezték.

Mi is Velencében voltunk nászúton, mint az édesanyámék, ugyanabban a hotelban, ahol az édesanyám. Autóval mentünk nászútra, bejártuk egész Olaszországot. Azt hiszem, két vagy három hétig voltunk oda. Én itt egy sárga vászonruhát viselek, és egy sötétkék cipőm volt. A férjem mindent megvett nekem.